

[Anker Jørgensen]

nisteren mærker det, og det ved han jo fra højtaleranlægget oppe i statsministerkontoret. Men nok om det.

Hr. udenrigsminister! Nu står udenrigsministeren her og advarer imod det grundlag, som statsministeren sagde at regeringen ville bygge på. Jeg tror ikke, jeg kan sige mere om den sag. Jeg må konstatere, at udtalelserne fra statsministeren herefter måske ikke er helt politisk troværdige, fordi udenrigsministeren desavouerer dem.

**Pelle Voigt (SF):**

Jeg synes, at afslutningen på denne debatrunde har bragt et meget interessant problem for dagen. Det er nemlig nu blevet demonstreret, at socialdemokratiet fremsatte sit dagsordensforslag med det formål at etablere et bredt flertal her i folketinget om en ganske bestemt beslutning, om den fortsatte debat i dette udvalg om de ting, der står i den socialdemokratiske dagsorden. Den er udformet som en udstrakt hånd til regeringspartierne. Det var meningen med den at etablere en situation, hvor man kunne stemme sammen her i folketingssalen.

Nu er der så sket det, at denne udstrakte hånd har regeringen slået til side med sin vanlige arrogance. Det betyder, så vidt jeg kan se – og jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, om jeg har ret – at nu er der overhovedet ikke længere nogen mening med den socialdemokratiske dagsorden. For de ting, der står i den, har vi jo faktisk allerede vedtaget i forvejen; det gjorde vi den 1. november 1984, hvor vi både bekræftede dagsordenen af 3. maj og udtrykte vores vilje til at nedsætte et udvalg, der skulle diskutere Dyvigrapporten, som altså tilsyneladende også nu kan komme i hænderne på andre end den lille udsøgte skare.

Men jeg synes, at socialdemokratiet nu må gøre op med sig selv, hvad denne dagsorden egentlig skal bruges til. Var det meningen med denne dagsorden, at socialdemokratiet selv mutters alene skal sidde og stemme for den? Det var det vist næppe. Og det betyder jo, at det eneste logiske, socialdemokratiet kan gøre i den situation, er at tage dagsordenen tilbage, for den opfylder ikke længere det formål, den var skrevet til. Og jeg synes naturligvis, at det i den situation ville være logisk for socialdemokratiet at overveje at

stemme for det dagsordensforslag, som jeg har fremsat på vegne af SF og VS, for af denne dagsorden fremgår det, at man ikke bare skal arbejde for nogle bestemte elementer, som man ikke har så meget imod, i 3. maj-dagsordenen, men at man faktisk skal arbejde på dens grund, at man skal tage initiativer og fremsætte forslag på grundlag af 3. maj-dagsordenen, og det er jo ikke noget, vi har set regeringen gøre noget sted.

Det understreges også i dagsordenen, hvad jeg synes debatten i dag har vist, at der er et meget klart behov for, at folketinget altså er den højeste myndighed i dette land. Det synes, som om regeringen er fuldstændig ude af stand til at forstå, at det forholder sig sådan. Det kan da også godt være, at regeringen kan være forvirret, fordi nogle af folketingets partier af og til ikke opfører sig så konsekvent, som de burde.

Der står yderligere i dagsordenen, at hvis regeringen er i tvivl om, hvordan folketingsflertallet mener den bør forfare, ja, så kan den rådføre sig med partierne i det udenrigspolitiske nævn. Det kan socialdemokratiet vel kun være enig i.

Og så står der i øvrigt det, som udenrigsministeren og socialdemokratiet jo har gentaget nærmest til ulidelighed i denne debat: at det er meget, meget væsentligt, at disse spørgsmål bringes frem og debatteres i NATO. Nu foreslår vi jo altså lige præcis, at disse forslag, som Danmark måtte fremsætte eller støtte i FN og andre steder – forslagene fra dagsordenen af 3. maj 1984 – skal Danmark også føre frem i NATO og som et konkret eksempel i første omgang forslaget om en international traktat mod førstebrug af atomvåben.

Jeg mener, at det er uimodsigteligt, at vi står i en situation som sagt, hvor den socialdemokratiske dagsorden ikke længere har nogen mening, og derfor er jeg egentlig svært interesseret i at høre, hvad det er i den dagsorden, som er fremsat af SF og VS, som socialdemokratiet ikke kan støtte.

**Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Når jeg har bedt om ordet igen, så er det, fordi hr. Anker Jørgensens bemærkninger om statsministeren ikke skal have lov til at stå uimodsagt. Og når jeg først kommer op nu, er det, fordi jeg ærlig talt blev så paf